

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 301/09-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti C., spol. s r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. A. G., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Slovenskej obchodnej inšpekcie, Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v B. v konaní vedenom pod sp. zn. SK/0276/99/2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti C., spol. s r. o., odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. augusta 2009 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti C., spol. s r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. A. G., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Slovenskej obchodnej inšpekcie, Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej

inšpekcie so sídlom v B. (ďalej len „ústredný inšpektorát“) v konaní vedenom pod sp. zn. SK/0276/99/2009.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľke bola rozhodnutím Slovenskej obchodnej inšpekcie, inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Ž. (ďalej len „prvostupňový orgán“) sp. zn. P/0046/05/2009 z 25. marca 2009 uložená pokuta v sume 330 € pre porušenie povinnosti predávajúceho podľa § 18 ods. 9 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Označené rozhodnutie bolo sťažovateľke doručené 27. marca 2009.

Sťažovateľka podala proti označenému rozhodnutiu prvostupňového orgánu odvolanie z 9. apríla 2009, ktoré bolo prvostupňovému orgánu doručené 17. apríla 2009 a po odstránení nedostatkov postúpené 14. mája 2009 ústrednému inšpektorátu. Ústredný inšpektorát ako odvolací orgán *«vydal „Stanovisko k podanému odvolaniu – zamietnutie“, č. k.: SK/0276/99/2009 zo dňa 28. 05. 2009, doručené sťažovateľovi dňa 05. 06. 2009, ktorým usudzujúc podľa obsahu stanoviska, zamietol odvolanie sťažovateľa z dôvodu oneskoreného podania odvolania»*. Sťažovateľ sa s *«listom odvolacieho správneho orgánu nazvanom „Stanovisko...“ nestotožnil, a preto dňa 24. 06. 2009 zaslal odvolaciemu správne mu orgánu Vyjadrenie k vyššie zmienenému Stanovisku k podanému odvolaniu – zamietnutie, zo dňa 24. 06. 2009, v ktorom sťažovateľ uviedol dôvody a skutočnosti preukazujúce zachovanie lehoty na podanie odvolania a vyslovil zásadný nesúhlas s postupom odvolacieho správneho orgánu. K vyjadreniu sťažovateľa zo dňa 24. 06. 2009 sa odvolací správny orgán do dnešných dní nevyjadril.»*

Na základe uvedeného sťažovateľka argumentujúc aj judikatúrou Najvyššieho správneho súdu Českej republiky a odbornou literatúrou zastáva názor, že postupom ústredného inšpektorátu v konaní vedenom pod sp. zn. SK/0276/99/2009 bolo porušené jej základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol tak, že vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom ústredného inšpektorátu v konaní vedenom pod sp. zn. SK/0276/99/2009, zakáže mu pokračovať v porušovaní jej základného práva v namietanom konaní a zároveň vec vráti ústrednému inšpektorátu na ďalšie konanie. Sťažovateľka tiež žiada, aby jej ústavný súd priznal úhradu trov konania pred ústavným súdom vo výške 292,38 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom ústredného inšpektorátu

v konaní vedenom pod sp. zn. SK/0276/99/2009. K porušeniu označeného základného práva malo dôjsť tým, že ústredný inšpektorát v namietanom konaní podľa tvrdenia sťažovateľky nesprávne vyhodnotil jej odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu ako oneskorene podané a k jej ďalšiemu podaniu z 24. júna 2009 sa do dňa doručenia sťažnosti ústavnému súdu nevyjadril.

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa § 7 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci..., pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 244 ods. 4 OSP súdy v správnom súdnictve rozhodujú o návrhoch na uloženie povinnosti orgánom verejnej správy konať o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy a o opatreniach na vynútenie plnenia svojich rozhodnutí postupom uvedeným v § 250b a 250u.

Podľa § 244 ods. 5 OSP súdy v správnom súdnictve konajú o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy a o vykonateľnosti rozhodnutí cudzích správnych orgánov. Vo volebných veciach a vo veciach registrácie politických strán a politických hnutí konajú a rozhodujú súdy podľa ustanovení tejto časti v rozsahu vymedzenom osobitnými predpismi.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je Slovenská obchodná inšpekcia orgánom štátnej správy podriadeným Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky. Je rozpočtovou organizáciou napojenou na štátny rozpočet v kapitole Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky. Člení sa na Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave a jemu podriadené inšpektoráty Slovenskej obchodnej inšpekcie...

Z citovaných právnych noriem vyplýva, že rozhodnutia a postupy ústredného inšpektorátu sú preskúmateľné miestne príslušným všeobecným súdom v rámci správneho súdnictva. Právomoc všeobecného súdu preskúmať zákonnosť postupu ústredného inšpektorátu na základe žaloby podanej sťažovateľkou podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich správne súdnictvo v danom prípade vzhľadom na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa s ostatnými návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2009